

Er was eens een huis.

En in dat huis woonde een heks...

1 *Het huis*

‘Zullen we het doen, Noura?’ zei Dolfje.

‘Ik moet iets zoeken in dat huis, voor het te laat is.’

Ze stonden voor het huis van mevrouw Krijtjes en keken over de heg.

Het zag eruit als een spookhuis.

Hier woonde al heel lang niemand meer.

De ramen waren dichtgetimmerd met planken.

De tuin was een wildernis.

Brandnetels, distels en andere enge planten deinden dreigend in de wind.

Het verlaten kippenhok was overwoekerd door onkruid en klimplanten met kleine kriebelvingertjes.

‘Ze gaan het afbreken,’ zei Dolfje.

Noura keek hem vragend aan.

‘Echt waar?’

Nou, gelukkig maar!

Het is het huis van een heks!

Want mevrouw Krijtjes was een heks van een eh... mens!

Waar is zij eigenlijk gebleven?’

Dolfje haalde zijn schouders op.

‘Dat weet niemand, geloof ik.

Ze is weg.

Voorgoed, hoop ik!’

Noura keek naar de dichtgetimmerde ramen.

‘Wil je echt naar binnen gaan, Dolfje?
Durven wij dat?
En waarom?’
‘Natuurlijk,’ zei Dolfje.
‘Ik moet iets vinden wat van Timmie is.
Dat vertel ik je later wel.
Nu moeten we opschieten.
We gaan achterom.
Kom maar mee!’
Noura volgde Dolfje door het hoge gras naar de
achterkant van het huis.
Ook daar waren de ramen dichtgetimmerd met
ruwe planken.
‘We kunnen er niet in,’ zei Noura.
Dolfje knikte.
‘Jawel hoor, Noura.
Gisteren waren hier mannen aan het werk.
En toen heb ik iets gezien...’
Hij keek Noura aan en glimlachte geheimzinnig.
‘Wat dan, Dolfje?
Kom, zeg het!’
Dolfje wees omhoog.
‘Zie je dat raam daar?
Dat lijkt dicht, maar het kan niet op slot.
Het is kapot.’
Noura keek naar het raam.
‘Dat is heel hoog, Dolfje.
Hoe moeten wij daar komen?
Heb jij een ladder bij je?’

Dolfje grinnikte.
'Geen ladder nodig, Noura.
Weet je nog in de gymles?
Dat ik razendsnel in het klimtouw krom, tot aan
het plafond?'
Noura knikte.
'Dat vond ik heel gaaf, Dolfje.
Maar wat...'
'Dat kun jij ook, Noura.
Jij kunt nu ook harder lopen en beter klimmen
dan vroeger.
Weet je dat nog steeds niet?'
Noura schudde haar hoofd.
'Nee, natuurlijk niet, Dolfje.
Ik ben nu gewoon een meisje en...'
'Ssst!' zei Dolfje.
'Let op, Noura.
Ik ga eerst.
En dan kom jij.'
'Wat...' zei Noura.
Dolfje knipoogde.
En toen sprong hij omhoog...

2 *Griezelbed*

‘Wauw!’ riep Noura.

Verbaasd keek ze naar Dolfje.

Hij klom razendsnel tegen de muur omhoog.

Hoger en hoger.

Zijn handen klauwden aan de stenen.

Hij wipte op de vensterbank op de bovenste verdieping van het huis.

Vlug greep hij zich vast aan het raamkozijn.

Hij trok aan het raam en het zwaaide vanzelf open.

Dolfje ging naar binnen door het raam.

Hij stak zijn hoofd naar buiten en keek omlaag.

‘Hé Noura, kom je nog?’

Gewoon springen en dan klimmen!

Eén, twee...

Drie!’

Noura deed wat Dolfje vroeg.

Ze sprong in de lucht en tot haar verbazing vloog ze omhoog.

Haar handen klauwden zich vast aan de muur en zij klom verder.

Steeds hoger.

Bijna was ze boven, toen keek ze even om.

‘Oei, wat hoog!’

Ik duizel...’

Ze liet de muur los en ze viel...

Snel greep Dolfje haar pols.

‘Hebbes!’ zei hij en hij trok haar het raam in.
Even later stonden ze samen in de kamer.
‘Wauw!’ zei Noura nog eens.
Ze keek uit het raam.
‘Ben ik echt hiernaartoe geklommen?’

Dolfje knikte.
‘Een klein beetje van je weerwolfkrachten heb je
altijd.
Ook op de *gewone* dagen.
Dat heb ik zelf ontdekt.
Maar je mag het natuurlijk aan niemand laten
merken!’
Noura knikte.
‘Gaaf, Dolfje!
Dus eigenlijk zijn wij stiekem twee
superkinderen.’

Dolfje grinnikte.
'Zoiets, ja!'
Hij keek om zich heen.
Er stond een bed met gerafelde dekens, die er als
een spinnenweb overheen lagen.
Een krakkemikkige houten stoel en een tafeltje
met drie poten stonden in een hoek.
Alles was overdekt met een dikke laag stof.
'Dus hier heeft mevrouw Krijtjes gewoond,' zei
Noura.
'In dit kille spookhol.
En in dat enge griezelbed heeft zij geslapen.
Brrr!'
Ze keek Dolfje aan.
'Nu wil ik het wel graag weten, Dolfje.
Wat doen wij hier eigenlijk?'

3 *Gedaante*

Dolfje keek om zich heen en zei niets.
Noura herhaalde haar vraag.
‘Waarom zijn wij hier, Dolfje?’
Dolfje keek nog eens van links naar rechts en
haalde zijn schouders op.
‘We zoeken de bal, Noura.
Maar ik zie hem hier niet.’
Noura kneep vragend een oog dicht.
‘De bal?
Welke bal?’
‘Timmies voetbal,’ zei Dolfje.
‘Hij had een prachtige, leren voetbal.
Timmie houdt van voetballen.
Hij kan het niet zo goed, maar hij doet het graag.
Van pa en ma had hij een mooie bal
gekregen.
Een prachtige bal, vol gouden en
witte vakjes.
Mooi, glanzend leer.
Timmie was er heel trots op.
Het was zijn kostbaarste bezit.
Elke dag smeerde hij de bal in met speciale olie.
Zodat hij mooi bleef glanzen en glimmen en zodat
het leer soepel bleef.
Na school oefende hij altijd met zijn bal.
De bal was een soort... vriend.
Maar op een dag ging het fout.’

‘Echt waar?’ fluisterde Noura.

‘Wat gebeurde er dan?’

Dolfje zuchtte.

‘De bal vloog over de heg in de tuin van mevrouw Krijtjes...’

‘Oei!’ zei Noura.

Dolfje knikte.

‘Timmie wilde de bal uit de tuin halen, maar Krijtjes was hem voor.

Ze hobbelde naar de bal, zo snel als ze kon en pakte hem.

“Hebbes!” krijste ze.

“Dit waardeloze ding is van mij, etterjong!”

Ze nam de bal mee in haar huis en Timmie heeft hem nooit meer teruggezien.’

Dolfje haalde zijn schouders op.

‘Het is al een hele tijd geleden, Noura.

Toen woonde mevrouw Krijtjes nog hier.

Ze was nog niet de vampierheks die ze geworden is.

Maar Timmies bal moet nog steeds hier ergens
zijn, hoop ik.
Ik wil hem graag vinden voor Timmie.
Want hij is mijn beste vriend!’
Noura knikte.
‘Dat weet ik, Dolfje.
En hij is ook een goede vriend van mij, hoor.
Dus kom op, laten we snel die bal zoeken.
Dan kunnen we weer weg uit dit enge huis.’
Ze rilde.
‘Het voelt niet goed.
Ik krijg de kriebels over mijn hele lijf!’
‘Ach, Noura, het valt best mee,’ zei Dolfje.
‘We zullen heel snel zoeken en dan gaan we weer.
Maar zo eng is het hier niet, hoor!
Mevrouw Krijtjes is er niet meer en zij komt vast
nooit meer terug.’
Ze liepen de kamer uit en kwamen op de overloop.
Daar zat in een hoek een figuur, gewikkeld in
lappen.
Met grote, donkere ogen staarde hij hen aan...